

1968 HOTEL CAFE RESTAURANT IN 'T PARADIJS

28 jaar

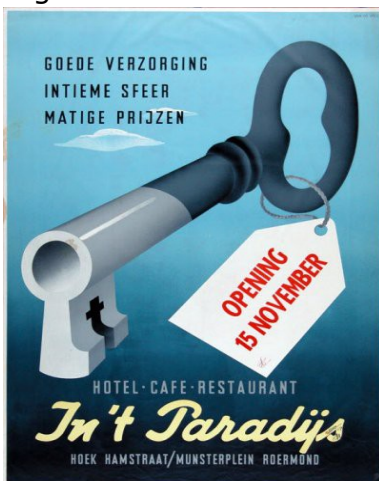

Nieuwe Markt 34, Echt

Het is december 1967. We hebben besloten om het avontuur in de Dietsche Taveerne te beëindigen om de simpele reden dat we geen droog brood verdienden. Ik ging op zoek naar een baan. Met de feestdagen gingen we naar Soest en op de terugweg in het nieuwe jaar reden we langs de Alfa brouwerij in Schinnen, waar we onze schuld van ca fl 1500,- met de inventaris van de Dietsche Taveerne verrekenen. Voor de laatste maand was dat een halve maand huur. En dat kregen we op papier. Maar ik moest wel mijn papieren erin houden, zodat de opvolgers die niet over die

papieren beschikten het café konden runnen. Ik was echter door de politie ingelicht dat ik dat niet moest doen, omdat het over louche zaakjes ging. In het vakblad Misset's Horeca las ik een advertentie dat Hotel 'In 't Paradijs' in Roermond een kok zocht.

We huurden we een verhuishwagen voor fl. 75,- en samen met zwager Wim, Jacques, schoonmoeder van de Mast en onze trouw hulp Wim Loffeld werd alles ingepakt. We gingen naar de bank waar ik mijn aandelen Robeco inleverde en er fl 400,- voor kreeg. Daarna naar Heerlen waar we de goedkoopste vloerbedekking kochten bij Galerie Moderne; Jabo. Alweer fl 75,-. We verhuisden met onze hond Dodo naar de Nieuwe markt 34 in Echt. Een flatgebouw met winkels eronder. We hadden geen rooie cent meer en aten peren die ik nog in Spekholzerheide had geweekt. Ik herinner me dat Ria op de markt twee negerzoenen kocht en dat we dat een hele traktatie vonden. Ria werd vlak na de verhuizing doodziek. Het was haar eerste migraine aanval.

1968 HOTEL CAFÉ RESTAURANT IN 'T PARADIJS

HOTEL-CAFÉ-RESTAURANT
IN 'T PARADIJS
MUNSTERPLEIN - ROERMOND - TEL. 04750-2914

Mijn eerste baan na het Mondernemerschap was zelfstandig werkend kok 'In 't Paradijs' op de hoek van de Paredisstraat en het Munsterplein in Roermond. Het was een heel ander bedrijf dan de naam deed vermoeden. Daar mocht ik ervaren hoe de mensen die bij ons werkten, mijn moeder hebben ervaren. Plotseling was ik maar 'personeel'. Ik verdiende fl 125,- per week en de huur van de flat was fl 150,- per maand. 'Het Paradijs' was een verlopen bedrijf en er kwamen nauwelijks gasten. Mijn voornaamste taak bestond uit het koken voor de familie. Moeders kocht in en bepaalde wat er werd gegeten. Hoe over personeel werd gedacht bleek onder ander uit onze warme maaltijd. Van de schillen van spruitjes die ik voor de familie moest schoonmaken, moest ik stampot maken. Als nagerecht maakte ik elke dag pudding, totdat ze het zat waren. Toen moest ik wat anders verzinnen, want er was geen custard meer. Maar ja custard is maïzena met een kleurtje, dus werd het toch weer

pudding. Ik was veel gewend maar ik begreep al gauw dat dit niet de baan voor mij was.

Intussen hadden we een brief van een advocaat gekregen die ons gelaste om binnen 48 uur weer terug te gaan naar ons café de Dietsche Taveerne. Geen haar op ons hoofd die daar aan dacht. Dus waren we genoodzaakt om ook een advocaat te nemen. Ik vertelde hem er direct bij dat we geen geld hadden. Hij zou het in orde maken voor alweer fl 75,-. Die halve maand huur, was een overduidelijk bewijs dat we weg zouden gaan. Dus we waren van de Alfa brouwerij af. Toen kregen we echter een rekening van fl 150,- van de advocaat, waarop ik een brief schreef dat we wat anders overeen waren gekomen. Ik heb het afgesproken bedrag betaald en daarmee was de kous definitief af.

Via een vertegenwoordiger (in 2010 heet zo iemand account manager) kreeg ik de tip dat in de gevangenis en Eethuys Die Ossewa op de Godswaersingel een kok werd gezocht. In mijn vrije tijd toog ik naar de gevangenis voor een sollicitatiegesprek. De omstandigheden waren zo bijzonder dat ik me deze sollicitatie nog goed herinner.

Eerst zwaaide er een grote dubbele deur. Open en stond ik in een donkere hal.

Binnenplaats gevangenis

1968 HOTEL CAFE RESTAURANT IN 'T PARADIJS

Achter mij werd met gerammel van een sleutelbos de deur weer op slot gedraaid en daarna de volgende weer open. Rechts was een donkere gang, waar achter een van de deuren een spreekkamer was. Het deed me sterk denken aan De Ruwenberg, de kostschool in Sint-Michielsgestel, waar ik enkele jaren met grote weerzin heb doorgebracht. In het kennismakingsgesprek kreeg ik meteen te horen dat er in de gevangenis geen

haute cuisine werd gekookt. Niet dat dat bepalend voor mij was. Ik wilde een baan. Helaas was de directeur er niet, zodat ik nog een keer terug zou moeten komen. Dus spoedde ik me naar het volgende adres, 'Eethuys Die Ossewa' op de Godswaardersingel.

[De toestand nu](#)